

Piatok 1. adventného týždňa

Mt 9,27-31

Svedectvo

Poukázat' na to, že máme svojimi skutkami svedčiť o Bohu

Žijeme v dobe, kedy si mnohí z nás berú príklad zo života druhých. Jedni by sa chceli obliekať tak, ako tá či oná hviezda, iní by chceli mať také schopnosti ako ten či tamten športovec a zasa iní sa dokonca ani netaja tým, že by vlastne chceli byť tou, či onou osobnosťou verejného života osobne.

V evanjeliu Ježiš uzdravil dvoch slepcov a následne im zakazuje o tomto skutku hovoriť keď im hrozí: „*Ale nech sa to nikto nedozvie*“ (Mt 9, 30).

My dnes vieme presne, prečo Ježiš zakazoval uzdraveným osobám, ktoré prežili zázrak, aby o tom nehovorili. Neprišla ešte jeho hodina. Vždycky sa však v evanjeliu pri takejto prosbe poznamenáva, že títo ľudia konajú presne opak toho, o čo ich Ježiš prosí. Do istej miery je to prirodzené, veď ten, kto prežil zázrak, alebo nejakú veľkú vec nedokáže mlčať. Cíti, že to musí povedať iným.

Veď si len predstavme, žeby k nám prišla nejaká veľmi známa osoba, a dokonca by nám aj dala nejaký veľký dar. Či by sme dokázali mlčať? Nepovedať nikomu nič ani o návšteve, ani o dare? V takýchto prípadoch človek vydrží najviac jeden deň, bez toho, aby aspoň v náznakoch nepovedal svojim najbližším, alebo susedom čo sa mu stalo, pretože svoje vnútorné pocity a radosti neprehrádzame navonok len slovami, ale celým svojím správaním, celým postojom. Keď je napríklad niekto smutný, nemusí to všetkým rozprávať. Vidia to v jeho tvári, v jeho pohyboch. Podobne, ako smútok sa prejavuje aj radosť, údiv, hnev atď.

Ten, kto vedie náboženský život, tiež je to na ňom vidno. Nemusí vykrikovať po ulici, že je kresťan. Mal by sa správať tak, aby to všetci vycítili z jeho postojov.

Svätý František z Asissi raz povedal svojim bratom, aby sa pripravili, že pôjdu po obede kázať do mesta. Prešli mlčky celým mestom a vrátili sa naspäť. Prečo sme nekázali? Pýtali sa ho bratia. Kázali sme, svojím príkladom, znela odpoveď.

Dnešný svet je preplnený slovom, no dychtivý po príkladoch. Mladí ľudia, a nielen oni, túžia mať nejaký vzor, nejaký príklad. A majú pravdu, pretože jedným príkladom sa naučia omnoho viac ako hodinami náuky. No tu sa poväčšine človeku vynorí: „Áno má pravdu, aj ja mám rád, keď mi niekto ukáže príklad, len škoda, že tých príkladov je tak málo.“ A tu sa nám vynára ďalšia otázka: Prečo je tých príkladov tak málo? Odpoveď je jednoduchá: Pretože tí, ktorí by ich mali dávať, ich nedávajú. A kto by ich mal dávať? No predsa my všetci, drahí bratia a sestry. Pretože tým, že nám Boh skrze Cirkev udelil sviatosť krstu a birmovania – prijal nás do svojho vyvoleného ľudu a vliat nám svojho Ducha, aby sme boli ohlasovateľmi jeho kráľovstva. Tak slovom, ako aj príkladom a najmä príkladom.

Preto sa správajme tak, aby bol náš život príkladom kresťanského života pre iných, aby sme neboli ako dvaja slepci, ktorí neuposlúchli Ježiša, ale aby sme plnili jeho vôľu, a tak zvestovali Božie kráľovstvo medzi ľuďmi našimi skutkami.

Amen.